

WOSTAKA

87 č. 22

...HERNAJS... VÁS BYCH MĚL
ODNĚKUD ZNÁT, CIZINČE...

PROTIVĚN CITY - PODZIM

LYDĚVĚ T.O. ČERNÝ *Harman*

Bojím právě svedím, jsem přilepená na čerstvě voloupaný kládě. Chlaba mi vysušilo slunce na korab, při polykání hrace v arku jako struhadle. Štepiálovou vodou z pivní lásky už jsem dávno vypil a ve pivě, co v ní bylo, si zachávám jenom zout. S hráčkou sleduju cestu každého sousta přes jícen a vohryzek do žaludku. Lejtis, jak se ark brání tomu vršení a prášení, ale abytečně. Mám prostě hlad. Na pasece vyhlídne, když nejbáte celý půlden sekýrou. Zbaštili byste borovou síčku, tak vás vytrávil. Jen ta hlutá koule

má správnou barvu, poslední štávu. Vycucala už se stromů všechnu mísu a teď jen kouká, jak se les kroutí a praská a chřupe.

Na poslední kárku mi spadla kapka potu. Šílený vedro.

Na pasekou stojej nehnutě vrstvy šhavého vzduchu a v nose šiará pryskyřice.... Šáhnou do kapsy, že si upalim, když z lesa vyjde lom a přímo ke mně. Hele, povídá, "já ti viděl takovou divnou věc" a sedne si vedle mě na kládu. Lom neberte vážně. Je to fajn kluk, ale dexáše tvrdit a kamenou tvář, že jeho dědeček byl loupeživý rytíř a zanechal mu pohádkový jašni. Když se nezeptáte, proč tady v lese dělá dříví, vysloví se na slasnej pajál. Jo, jeho pajál tak vit. Má prostě moc fantasie. Na druhý straně, když mu dáte do ruky sekera, ste svedky dřevorubeckýho koncertu. Lom válí, fakt.

"Jakou?" povídám a votvírám cigártačku.

"No, takovou ti divnou."

„A kde?"

„Jo v lese přece, né?"

„A poslehn vyndávám z cigártačky papírek a vratvím tabák. Lom má zase romantickéj sen. Nebo to vedro? Člověk je tak malátněj, že má v hlavě vymetýno."

„Já ti člověče, zlyšim takový divný škrábání a ..."

„Škrábání? A co dělal vlastně v lese?"

„Vš, škrábání a najednou začalo něco sešhora padat."

„Veverka. A co má být?"

Když us jsem z něj vopravou cvoz. Divá se Váš bezelstně na oči, ale vidí jenom to, co si vybájl. Ať se nezeptáte, na co chcete, vede si dál svou.

Vlastně je nedoceneněj génius.

„Člověče já se tam nahoru podívám a nejdřív nic nevidím..."

„... no jasný, veverka," utáhnou papírek, volíšnu a kalepím.. vě velký kapky potu mi zálem vyrasily cigaretu z ruky. Útřu si čelo a koukám, lom se vopřel rukama dozadu a spírá ty svoje sedry voči přímo na mě.

„Male, to bylo hrozně divný zvíře..."

„Mm. Šmátrám po kapsech, někde přece musjí být... ana, položil jsem je vedle sebe na kládu. Lom na nich samosřejně sedí. Tak se shodím, zapálím si ten svůj smotek a táhnou a koukám a je mi docela fajn. Lom vyškrábe se semě kámen a pokračuje zasněné :

„Takový ti mazrky a špičatý uši to mělo a bylo to asi takhle velký, -ukazuje ved semě. Še by to stánilo na psa."

"Jefiš, lome, přece veverka, né?"

„Jo a velkej širokej vocas to mělo. Vonu ti to lealo po stromě jako veverka a přačtilo to krásně vzduchem..."

Koufám a vyfukuju kouř přímo do sedryho šhavého sebe. Koukáš přiznačit trochu oči, ale kouř se mi zblízka plazí do tváře. To vedro...

„... předatav si, že to lezlo po stromech, jako by to nic nevážilo. A tím širokým vocasem to kernidlovalo ze stromu na strom, pořád dál do lesa..."

„Ten tabák jsem špatně přebal, to je mně teď úplně jasný... a konci cigarety se mi votevřela krásná rása. Sou v tom hroznáky kořený, čert je veš."

„A sem za tím sel takovou dáčku, až skoro z plátku, ale tam to zmizelo. Hele to ti bylo děsně divný zvíře"

"Lome, podívej, to přece byla veverka."

„A sem si tam sed a čekal jestli se to vrátí, ale nevrátilo. Tak si myslím, jestli to třeba nebyla veverka."

„Ten vzduch je fakt tekutej. Posala si protahuju hřbet a cejtím, jak mi krásně sarapalo v křídli. Šerde nahore v kopcích sakukala kukučka. Je to k zbláznění. Šáknul jsem po sekere a hodím lomovi tu jeho, dlouhatou. Šopárka pá-

lej v ruce jako čert. A do večera daleko.

„Deme Tome ?“

„No jo, dem na to, ale hele, co myslíš... ?“

Jak jsem vstal, cejtím, že pluju ve žhavém vzduchu. Slyším praskání větviček pod nohama a tráva šustí a praší, jak jí rozhrnuju kanadama. Pomalu du tou zatracenou pasekou, až zase cítím pod rukou drsnou kůru smrku. Slunce pálí vo poznání eště víc. A nikde ani mráček.

„Co myslíš, hele, byla to veverka?“

.....Wabi.....

27.června zemřel bývalý náčelník skautů „junáků“ dr. RUDOLF P L A J N ER

.....

6.června se dožil 80 let spisovatel a skaut -

J A R O S L A V

F O G L A R - Jestráb

.....

S E T K Á N Í V L E S Ě CH

8. 8. 87. camp T.O. Černý Havran
SUCHEJ

.....

Snad více než 20 kamarádů a kamarádek se sešlo na našem campu v našich HORÁCH. Cestou snad každý měl úspěch v podobě hříbů. Na campu který již pamatuje hezkou řádku ohnů se pak konalo soutěžní klání. Večer byl pak ukončen v saloně u "Zastávky" při hudbě a dalších klání.

..... Výsledky soutěží.....

Hod kamenem
.....

.....Hod kládou.....

... Držení pultu.....

1. Bill
2. Šlupka
3. Šuma

1. Bill
2. Rumovej
3. Jarda

1. Vejce
2. Šuma
3. Jarda

- B alík
1. Šuma - Míra
 2. Šlupka- Bill
 3. Bogínek-Vejce

- Tajná
1. Míra
 2. Vejce
 3. Bill

..... C A M P

Prostý slova k nebi letí
na velký jsem zapoměl
listy buků svítí nocí
camp tu se mnou osaměl.

Čím víc tvář tvá vrásek má
víš o smúle která voní
když Kamýk lesy zamyká
jdeš stále rychleji si pro ni...
Šlupka

R A D O S T I S T A R O S T napsal OLDA.....

Je ráno a ticho jako by zhoustlo mlhou nad potokem, trochu zima ale jinak ráno jako vyšitý. Jak už je to dávno, co jsi takhle naposled koukal do korun stromů. Jenom tak, koukat se a nepřemejšlet vo ničem. Ale teď už musíš vstát, aby ten co vedle tebe spokojeně spí, měl teplej čaj.

V duchu se zasměješ. vidíš se doma, on sedí vedle tebe a prohlížíte zašlý fotky z vandru. Ani mu nedalo moc práce tě přemluvit. Tady jsi se kdysi potkal s jeho mámou a už dobrejch devět let jsi tady nebyl. Tiše ho přikreješ svým spacákem, ve kterým je ještě trochu tepla. Jak to uteklo, seděla támhle na tý skalce u potoka a prosila prsty, otláčené od strun, aby ji přestaly bolet.

A tábhle za tou zátočkou je val srub, ale už těžko bude stát, vždyť už je to tak dávno..." Ahoj tati", ozve se ze spacáku a už vykukuje rozčepejřená hlava "Ty už nespíš? Já mám takovej hlad, že bych... a už to jede. Jpovídaná pusa se zastaví, až s první soustem čalaba s medem. Pobavené pozoruješ, jak se mu kapička medu uadila na nose. Vždycky sis pral sít takovýho malýho, pinatýno uličníka. " Je tam je ryb, křičí a spakuje od říčky, a na břehu taková slutá zytka a ... " - děláš přexvapenýho, jako bys ten krásnej petrlič zaviděl, když jsi šel pro vodu. Jak zapalíte a vyrášíte. Mamina usárna mu klouže z ramen, ale nic na světě mu teď není milejší. Chce ti dokázat, že už je to velkéj chláp a ten přece něco vydrží.

Jdete kolem řeky, jak jsem si myslel ze srubu zbyla jen aroma strouchnivél- a, on klád. Je val tam krb, v ziaš se tam apalo jako ve vatě. Iuhle cestu jsi šel už tolikrát, ale vždycky byla v něčem jiná. Jednou jsi potgal arnu, jindy na tebe křičela straka. Jenom pstruhá je v potoce čia dál tím mím. Rozorujete jak se noní v proudu a blejskaj se jako zrcatka. Najednou se proti vynoří dva trempíci a hned slyšíš dětský "Ahoj", udiveně zíráš, a nejde ti to do hlavy, jak přišel na to, že se tábhle posdravem zdraví všichni kamarádi. Pak si vzpomeneš včera jsi přece zdravil jednoho kluka. A ten malej klučina se tě septal, jestli ne znáš. Řekl jsi že ne. A on si to hned zapsal do svý malý sakovičky. Jak to, že ve škole mu to učení tak nejde. Trochu se nadmeš svou pedagogickou pýchou, ale to už jdete dál. Za chvíli se potok vleje do většínho toku a podle něj se dostanete domá. To však až sítra. Oneska ještě musíte přespát v lese. Rozbalit se, něco sníst a šup do spacáku. Leží vedle tebe a sa chvíli spokojeně vrní. Usnul. Měl toho dost a přece na sobě nedal nic snát. Chvíli pozoruješ hvězdy, cítíš chlad od vody a sa chvíli taky usínáš.

"Tati, tatko, vatávej, kde máš sirky". Na co sirky, prolítne tě hlavou a ospale zčouráš na hrozdčku dřeva u ohniště. ardě tě odpoví že dříví nanašil on. A než se naděješ už plameny olizují čšus vedou. Najednou cejtíš v sobě, tam hluboko, takovej krásnej pocit, že bys ho nejraději vzal do náruče a vlepil mu pusu... radši se začneš hrabat ve žracáku, aby to na tobě nepoznal a ukrojíš dva krajíce chleba. To snídání zase vyrášíte. Jdete vedle sebe, drží tě za ruku a tou druhou si každou chvíli narovnává usárnu a pusa mu zase jede o sto šest. " Víš tati, až se sejtřa máma vrátí z nemocnice a přiveze mi sestřičku - tak jí taky veneme sebou ven a všecno jí ukážeme. I máma: Ty budou koukat."

..... HUMOR HUMOR HUMOR

Poslechni já už s frantou nikdy na lodi nepojedu.
Proč-neumí snad pádlovat?
To by uměl, ale má tak velký uši, že se proti větru nehnem..

Proč si bereš dvoje plavky?
Protože je studená voda ...

Serif sedí v hospodě..e půl osmé večer, ale světlo pořád nesvítí. Čeká půl hodiny, ale pořád nikdo nejde. Rozdílí se a řve: male, hospodo, dej sem aspon jedno světly pivo - bych tu naseděl potmě...

Male skoč ně pro pivo, žádá fom.
A dooře vyplácni džbán, včera v něm byla voda...

Vyprávěl anendy Šunka a piva, jak jednou v, táh člověka kterej se málem utopil. Vene výklad přerušil sob. Upozornil na to že se zachráněný vzápětí voběsil. Jo, voběsil - praví Šunka. Copak já věděl co chce udělat? Já myslel že se věšf jen tak, aby uschnul ...

Porybný: Jak pane tramp-to bude 100 kčs pokuty-tad je rybolov zakázan.
Tramp : Jo jo, ale já nechytám ryby, já jen koupu červa.
Porybný: To není výaluva-tady je i koupání zakázaný a váš červ k tomu ještě nemá plavky...

Řloveče na tom vandru po Slovači
ně tam všichni považovali za kazaře.
A proč?
Řořáa se ně ptali: ako se váš páči...

V Z L I K Ā N I Divokého západu

CALAMITY
JANE

Ž dobývání Divokého západu patří i ženy. V prvních letech jich tam však bylo velice málo. Věk spisovatel Mark Twain o tom píše: "Ta ženská vypadala na sto padesát let, nesěla v hubě jedinej zub a suši se na ni chodili dívat sdaleka. Za vstupné se na ni nešli kouknout dírou v plotě. Jednou z žen drsnější povahy a odvahy byla i CALAMITY JANE - 1856 jsou její rodiče zastřeleni Siouxy a malá Jane je daná do výchovy k vojákům do pevnosti Fort Laramie. Jednou doprovází jako AUŽ vojenskou výpravu a při náhodném koupání je objeveno její pravé pohlaví. Pak se s ní stává rovnocenný partner mužům. Je výtečná jezdčyně a střílí jako nálokerý muž. Mění jedině chlapecký oděv, žvýká tabák a pije kofalku. V indiánských válkách působí jako švéd. Má čas se i vdát za Charlese Baska a mít s ním dceru. Pověst o tom že byla i zákonitou manželkou Dickona nelse doložit. Roku 1877 je u generála Crooka svědkem ve válce proti indiánům Cheyennům. 1912 umírá jako notorická alkoholička v naprosté chudobě v městečku Ferry a na vlastní přání je pohřbena vedle Jamese Outlera Dickona v Deadwoodu. Škoda že se takové ženy již nerodí. A nebo jste dobře ?

K R P Ā L O V Ā ----- Š T R Ā K A -----

Přijeli jsme do Lčovic
pod ten dívčí Věno
a po jeho znásilnění,
nás čeká další kopec.

V tom z lesů král Boubín se vztýčí
z araků leje a vichř fičí,
přesto však pět kamarádů, krok co kro
a hle je tu Cikánskej potok

Máňáký krpál K.O. jest,
kesener by se podivil,
před námi je mnoho cest
z metě sbejvá jen pár mil.

U potoka hned oheň praská
a šiznivý tremp herakou vodu chlast
že prej přišla bída na rozáky
a tetka hlad a řízeň na vaníráky.

Pak v hospodě u Kinga
náleđa je veselá,
osada přijala "gringa"
a tak tekla "zelená".

Nejvíce však plyne čas
a když noc zakopla o ranní jas,
kolem těhotné přehrady
kráčí trempskej kanady. Shoory.....

Zajímavosti ze staré Šumavy

V 17.stol.bylo na Šumavě hojně medvědů. Medvědí maso se hodně prodávalo v řeznických krámech, zatímco sádlo a žluč se prodávalo v apatykách na revmatické a žaludeční potíže...

V červenci roku 1795 v prášilských lesích zastřelili misku- kterej měl na svědomí za čtyři léta 250 kusů dobytka...

Oficiálně byl poslední medvěd zastřelen 13.listopadu 1856. Státnou medvěďáci za ozbrojené bouře skolil J.Jungwirth- syn najedného z černošského polesí.

Ortník byl vycpán a vystaven v Ohradě na hluboké. Vážil př 129 kg. Uprostřed lesů na místě skanu, je umístěn nevelký pomníček z tesané žuly, nazvaný švédův kámen...

Ale v roce 1880 byl spatřen u Českých Žlebů další kus. Podle knihy z polesí Mlýnský byl zastřelen medvěd i v roce 1870 v polesí Dobrník.....

S odstupem času je tu již posalu 19 let, v té paměti se usadila vzpomínka na jeden z mých největších zážitků na "Velkých vandrech". Ještě s několika boys a osady a kamarádem Billem jsme vyrazili na "VÁLKY" do nízkých a - ter. Po strastiplný jízdě přes "matku nást" dál do neznámých krajín nás vezl rychlovlak "Vinorlat". Jak již nás uvítal kraj drotářů a výrobců ps-tiček na vyší. Uvítal nás deštěm. S obavami jsme vstupovali do první knaj-py, skrýt se před nepohodou. Bylo navito k prasknutí-ale kupodivu pivo nikdo nepil. Domorodci a cikáni si nás zvědavě prohlíželi, ale nakeukalo s nich nějaké nepřítelství. Bill postřehl odloženou heligonku, skečil po ní a sa-čal - slovensky zpívat. A bylo to O.K. Za malou chvíli přicházely odlivky pálenky střední velikosti i snadý cigára Letvy a Bystřice. Hospoda byla za chvíli naše. Harmoniku sa čas vystřídaly kytary a noc nás pohltila ce by světosnády šundráky. Váh teaná hučel a z dalky a vohně pokřikovali cikáni. Romantika jak se sluší, jak má být.

Cílem našeho šlapání Liptovským a Furčanským krajem byla známá Demenovská jeskyně a pak dál - Čepca. V jeskyni jsme nahlíželi do postraních chodeb a pevidání průvodce nás moc nezajímalo. Tené prostředí najednou ohlušil nelidský řev. Ituhli jsme jak krápníky vokolo. Kde je sunka ? Asi 10 metrů pod náma stál na malém pískeledovém výstupku a nepřítelně řval. Společnými silami jsme ho po prudkém ledovém srázu vytáhli zpět. Tak sa to bude neskejón pár piv - byl náš společnej názor na jeho záchranu. Šrasy se vše vypikilo. Postupovali jsme směrem k nordu, ale nešlo to. Se kolena lou-že ... spívá se v jedný písničke. Znavené kroky a věčně vyschlá hrdla po-htil lokál zvaný "Koliscko". V lokále jsme budili pozornost, asi ne svým dravým vzhledem, ale zdatnou konzumací piv, na kterou místní personál nebyl avgkej. S čičánky a zuchaři jsme byli brzy jedna ruka, a ti nas ukazovali ostatním návštěvníkům. Šru na kytaru doplnovaly pravý fingovaný rvačky s divozého západu. Za snínku stojí, že při jedný fingovačce sunka saponněl uh-nout a Bill mu ji nakeuřil takovou že lehnuť pod stůl. Ale nic se nestalo. Šlupka s Prochajdou šli hledat flek na spaní.

Bylo ráno. Krátili jsme si ho tím, že oblečení jen do kůží. Strašili jsme s nocnými kyjeři kamať vuhdu šlapající turisty. Snídaně byla slabá a navíc se stal se šlupky lakosec. Spokojené s Prochajdou baštili konzervu sa kon-servou, a pokřikovali na nás "Krali byste co? Kysaleli to stejné s legrace ale nás te před další cestou dopálilo. Vše roshodl Bill. Jde se na pivo Venku to k pochodu nebylo a tak jsme si broukali písničky a koukali na satá-nou slovenskou voblohu a vrcholky nar v šparu.

Náhle nás vyrušil šetlák. Šelej se sničené třás, a vyrášel... tas, tas kůží... Bill se vyřítil ven s lokálem a došlovně přinesl vardu Prochajdu. Ten už jen setva dýchal. Akce se ujala okamžitě šerská služba. Přijela doktorka s po-hotovostí a konstatovala "šrudká otrava s konzervou". Šill se pochlubil ošet-řující lékařce že u potoka leží ještě jeden postižený. Šyl to druhý jedlík Šlupka. Šychle nosička a oba dva rychle do špitálu do Liptovského Mikuláše... Še zuselo být něco. Šlupka stále ještě v kůžích, ve kterých strašil turisty absolvoval cestu do šsaretu. Čhtěl bych vidět jaký asi bylo sděšení místních šester a šelčarů když ho aviděli v tomto šcoru "a la šarsan".

Kásem jsme posmutněli. Šasarád šetlák moc děkoval, že jsme ho pitím pálenky zachránili. Šva dni jsme čekali na šprávu s nemocnice a když nešla rozjeli jsme se sa klukama. Ve nástě jsme nakeupili proviant a hurá sa kamarádama do šsaretu. Šašli jsme je živé. Šičili nás štrapy šivota na infekčním-pozuay ce na nich šdejší šdrábáři provádí. Šen šeradí jsme se loučili.

Šak šasarádi š J š š d na páchnoucí, šedonré, šakulacové šoservy. Šenkrát štašile pár šodin a šregédie byla na špadnutí. Vše šobře šodpadlo. Velkej van-šir šokračoval. Šdělali jsme ššiš šatřán a šeli na šoravu.

A nemyslete si že jsme jen vysedávali po knajpách a restauracích. Šodle někte-rých šostaveš tohoto šyprávění se to asi šdá, ale opak je špravdou. Šrešli jsme šeskej šus naši přirody a šoskali šponsta štrempš i šinejón šajššavejých lidí a šlidiček po cestách. A vůbec k dravému šivotu šrempa přeci nějaký šen šejdíš šrsavěno šoku patří...

V roce 1972 se jelo na Velkou Moravu. Plavcovská přehrada přivítala nás nochy z jihu Čech. Sebylo to špatný, ale masneta byla rozlehlá jako jezero a to nám dost vadilo.

1. 3. 72. pořádá U.S.A. /Jack London klub na slunečné pasece pod křemení-zem onen. Postáváme se sem tím způsobem, že potlach na kterej jedem se nekonná tak berem sluneční paseku jako náhražku. Osoběji zjišťujem že tato akce má do "trespického potlachu" hodně daleko. I přesto zde zažíváme mnoho legrace: Fouzův přespolní běh a jeho striptees při přechodu namydlené klády, noční průtrž srážek a stavbu stanů v ní. Je zde i hudba. Mabi Janěk je tenkrát ještě ne moc známý a tak se skupinou Plíšák zde rozdává melodie dlouho do noci. Od té doby jsme se již do lesů slunečné paseky nedostali. Na vojnu odcháší kamarád Bojk. Kozlučka se konná v salóne u "kinga" v době známém aratušíně. Máno se pořádá soutěž, a to hod kamenem za campu žlutá - síla a jeskyně.
1. Grizilly z vandru se vrací se zpěvu a rytmického veselí.
2. Šlapka bylo tenkrát normální že jsme většinou obadili
3. Šit celý vagon "volarské střely" a kytary hned letěly z futrálů a píseň střídala píseň.

Sčastníme se potlachu klatovské osady F.O. Veselý vedvěd a F.O. sestend na jejich campu v mokrosukách. Jen tak pro speštění pameti výsledky některých soutěží: Solo zpěvi: Vexa. Skupiny: píseční Houpaři. Veselé vyprávění kamarád Borovička z Visperka. Fytla: Čarls a F.O. Černý sup. Máno se nevedlo. Máno vzpomínáme ten rok na "saňantí nohy" na Špáleneckém campu.

Jedeme na potlach F.O. Jiřího stěpa na slunák. Na potlach F.O. Ů rel na Zichovický jezírka, na potlach osady krajského šerifa, Vápaný canon na camp suchou volši. ale již v té době začíná potlach ubývat, a to tryzka...

Komalu popadává sniž. Vydáváme se na zasněžený kopce vedvědí stezky který nás okouzlují i rostrpčují příběhy v nich saňité. Tak jako hojně sněhu je zde i pohraničních kontrol, a tak hoší z "šary"/někteří/považují sbalené terny na našich zádech za padáky škoda Na slešné jezero jsme se v zimě nikdy nedostali. a jak to tak vypadá tak agi nedostanem.

Tak šlapem směr Brlich-Snědeč- Snědeček-žlet. U Arlona na nás někdo střílí ale kulka jde vedle. Jednes levine o co kuzu šlo. Jedíte i za naše staré dobré klondike-Vosí fexu. a snad i tady se začínají rodit první literární vlastovky, prvá salá dílka. Svědčí o tom i zápis v kronice z 9.12. 1972.

Když sedíme v hospůdce a noc se krade krajem Šlapka vezme do ruky ora a začíná snovit básen na nepřítomného Ioua:

Ještě před Vánocema bloudíme okolo opuštěného hradu aus, kde je ještě dneš již zrušený Cvarovický hřbitov. Objevujeme otevřenou hrobku a pravého umrice v rakvy samozřejmě již otevřeně.

Vánoce plně sněhu a slunce prožíváme v roce 1972 u dědka Dušků v arnoštově. Zde prožíváme i krásného silvestra a nový rok 1973. Máno se nesou stoly před hospodu a i tady se nám líbí, tak krásně jsme ještě přivítali novýho roku neoslavili.

začíná rok 1973. plněj sněhu a orského odchodu některých kamarádů na Velké zelené, ale o tom až příště.

.....
 Fredy, Šlapka taky řinda
 Šlapka - šerif lit
 přesně podle nezla "rit"
 v Lábrčí se sešli zas
 ale byl tas jeden zas.

.....
 Šonásel šon-to byla vada
 bez něj nálada níz padá
 ani pivo nechutná víc
 zachutného žit rá líc
 V tom však rána-dveře-hra
 Šlapka křičí šon-toť šon.

..... lit.....
 Upozornění: v dějinách protiv.trespingu jsou popsány jen nej.vandry v roce. bylo jich daleko víc.....

Ulice byla zpoła ve stínu a zpoła na slunci. Přes ulici běžel strakatý pes, zanechávaje za sebou pás prachu. San Sabova vychrtlá postava stála ve stínu asi padesát kroků od něho. U zdi stálo mnoho mužů. Gillette si všiml jejich zamračených tváří a slyšel, jak kdosi tlumeně zavolał jeho jméno. A náhle zapomněl na všechno a šel vstříc čekajícímu zlosynovi. Zprvu se domníval, že protivník chce na něho čekat, ale San Saba za okamžik vystoupil stranou na slunce a šel mu vstříc. Gillette viděl, řil prach dlouhými os zi rukama, dotýkaje pouzdra s revolverem. prach z pustiny, žlu nou a Gillette viděl, Nikdo z nich nepro Oba jednali podle pra jdoucích na smrt. Šli si chtěli potřást ru a kýval maličkou hla pozoruje, jak bývalý vírá oči. Čas se roz sotu jejich bot, nebyl Kterýsi divák zakašlal, nítý pes přeběhl me ostatní zatmělo a Tom zastavil a dal pomalu zapráskal volský bič,

S O U B O J

jak muž opatrně našlapoval a ví-truhami. San Saba klátil v chů-se při každém kroku koženého Byl ošumělý, na šatech mu lpěl tou košili měl u krku rozhale-jak má na krku napjaté šlachy. mluvil slova, nebylo toho třeba. starého instinktu dvou soupeřů proti sobě tak klidně, jako by kama. San Saba se lehce klátil vou. Gillette se blížil vztyčen, předák při každém kroku při-plýval v prostoru a nebýt du-by ani věděl, že se pohybuje. sluneční světlo zmatnělo, skvr-zi nimi. A potom se všechno viděl jen San Sabu. San Saba se ruce od opasku. Kdesi dvakrát znějící jako výstřel z revolveru.

Skvrnitý pes utekl zpátky a na ulici vybíhali muži a udělali kruh kolem San Saby, který zmi-zel. Gillette stál sám, divě se, co to všechno znamená. Paži měl neobyčejně těžkou a pohlédnuv na ni, spatřil, že v ní třímá revolver. V nose mu čpěl zápach střelného prachu. „Dostal jste ho. Pojďte odtud, ať si Nelson pochová jeho mrtvolu.“ Guagmire stál po jeho boku, tvář měl zbrázděnou hlubokými vráskami. Gillette si oddychl a zastrčil revolver do pouzdra. Řekl něco Guagmirovi a starý kovboj se na něho divně podíval. Ze zástupu mužů vyšel klidně šerif, po-kuřuje si. „Měl byste si ten opasek spustit dolů o dva palce, Gillette. Máte jej příliš vysoko,“ řekl. Gillette zamířil k hotelu. Vzpomněl si, že nedokončil oběd a že by se tam měl vrátit a vypít kávu, aby neměl později hlad. Teprve v jídelně si uvědomil, co se vlastně stalo. „To tedy nepráskal bič, ale revolvery. Ten muž je dokonale mrtev. Zase je kus práce vykonáno.“

